

Sociaal Centrum "Mijn Thuis Palestina'

Dit sociaal centrum wordt opgericht om verschillende soorten hulp te kunnen bieden aan meer dan 150.000 vluchtelingen

Het ligt net buiten Saida (op de kaart Sidon) tussen twee vluchtelingenkampen in: El Miye we Miye en het grootste kamp in Libanon:

Ain al-Hilweh. Alleen daar al wonen meer dan

100.000 Palestijnse en Syrische vluchtelingen, waarvan sommigen al meer dan 60 jaren (!).

Waarom zo'n centrum? Iedere reden daarvoor vraagt om uitleg.

De meest simpele reden is: het creëert werk, waardoor reeds vanaf het begin meer dan 30 gezinnen een inkomen hebben.

Veel belangrijker is, dat het centrum moet gaan dienen als centrale post voor gezondheidszorg, moeder/kind-zorg en educatie. De gezondheidszorg is een enorm probleem. Voor vluchtelingen is er geen verzekering. Dat maakt een bezoek aan een ziekenhuis al moeilijk. Erger is een noodzakelijke opname. Een vluchteling moet daar tenminste 500 dollar meebrengen om binnen te mogen. Om dit deels te voorkomen zullen we artsen van verschillende disciplines maar vooral (co)assistenten uit Nederland vragen om als vrijwilliger tijdelijk te komen werken. Zij zullen dan in het centrum kunnen wonen, waardoor het voor hen, maar ook voor de Stichting 'Mijn Thuis' betaalbaar is.

Zorg voor moeder en kind begint natuurlijk bij voorlichting en controle tijdens de zwangerschap, maar toch ook zeker daarna. Belangrijk is dan, dat een verloskundige parttime aan het centrum verbonden is. Tevens zal een baby- en kleuterbureau opgezet worden met een fulltime verpleegster. Deze verpleegster zal ook directe hulp op medisch vlak, passend binnen haar opleiding, kunnen bieden. Zoals de verhoudingen in Libanon nu liggen, mag een Palestijnse afgestudeerde arts geen zelfstandige praktijk beginnen, maar zou dit een mogelijke oplossing zijn.

Als we ons richten op de toekomst, zal educatie een belangrijke poot zijn. Natuurlijk kunnen alle kinderen naar het basisonderwijs. Maar een vervolgstudie kost geld, soms veel geld. Dat is de reden, dat we proberen beurzen te verschaffen. Maar vooral voor degenen die al op zeer jeugdige leeftijd thuis moeten blijven omdat binnen het gezin er geen voldoende inkomen is om hen te laten studeren, willen we hen tenminste de mogelijkheid geven om in eerste instantie computerkunde en Engels te leren. Uitbreiding van het vakkenpakket is altijd mogelijk. Het bijspijkeren van zwakke leerlingen na school behoort uitdrukkelijk tot de mogelijkheden. Immers, nu wordt ook elders deze mogelijkheid aangeboden, maar tegen een prijs die voor de kampbewoners onmogelijk op te

brengen is. Natuurlijk zal er ook van de ruimten gebruik gemaakt worden om koranlessen te geven. We richten ons overigens ook op volwassenen. Aan dit initiatief zal tevens een kleine bibliotheek gekoppeld worden.

Binnen het centrum zijn ruimten voor onderzoeken op divers gebied. Tenminste één daarvan moet ingericht zijn als verpleegsterspost, geschikt voor directe hulp, en daarnaast kunnen dienen voor onderzoeken door een arts. Natuurlijk zijn er ook enkele ontvangstruimten. Hierbij moeten we natuurlijk wel denken aan multifunctioneel gebruik. Vanzelfsprekend stellen we de eis, dat alle ruimten geschikt zijn voor gehandicapten.

We willen ook aandacht besteden aan dagbesteding op divers terrein. Dat daarbij de mogelijkheid bestaat dat vanuit deze besteding mensen komen tot betaald werk is een groot bijkomend voordeel. Zo willen we vrouwen onder bevoegde leiding leren kleding te ontwerpen en te vervaardigen. Indien dit van de grond komt zullen we met contacten in deze handel proberen voor hen een markt te creëren in België en Nederland, maar allereerst natuurlijk in de eigen leefomgeving. Dit alles in het kader van de beroemde uitspraak: "Geef geen vis, maar een hengel, waarmee men zelf vissen kan vangen."

Van groot belang is het om de cohesie in de kampen te vergroten. Dit willen we binnen het centrum stimuleren door regelmatig bijeenkomsten te houden over belangrijke onderwerpen als ophaaldienst van vuilnis, buurthygiëne en rattenbestrijding, verhoudingen met lokale overheid, hoe te handelen bij ziekenhuisopname, verbetering van scholing, etc. Ter stimulatie zullen we in een kleine wijk een pilot opzetten, aan de hand waarvan we duidelijk kunnen maken hoe we zaken in het vat denken te gieten.

Zoals op de plattegronden te zien is, wordt de bovenste etage deels ingericht voor de leiding van het centrum. Daartoe zullen tenminste twee personen in dienst komen.

Het keldergedeelte wordt als magazijn ingericht, waarin allerlei (hulp) goederen, medicijnen en voedselpakketten voor de allerarmsten onder weduwen en wezen, zieken en gehandicapten worden opgeslagen. Indien we kunnen komen tot een vuilnisophaaldienst zal dat vanuit deze ruimte gebeuren.

Er zal ook een keuken worden ingericht die natuurlijk moet dienen voor het klaarmaken van maaltijden voor de stagiaires, maar vooral ook voor hen die verstoken zijn van een dagelijkse maaltijd. In het kader van gezondheidszorg zullen praktijklessen gezond koken met voorlichting gegeven worden.

Wij presenteren hiermee een buitengewoon ambitieus plan. We durven dit te doen, omdat we binnen een aantal gemeenschappen de gedrevenheid herkennen om op een dergelijke manier het leven voor een zeer grote groep vluchtelingen dragelijker te maken. De tot op heden gegeven noodhulp willen we blijven doen. Het baat immers absoluut niet, dat mensen zouden sterven, terwijl wij ons bezig houden met het realiseren van dit centrum. Anderzijds willen we via het centrum het oog gericht houden op de toekomst en kansen scheppen worden voor een grotere groep. Samen met onze vrijwilligers, maar vooral met hulp van gulle gevers, willen we daar de komende tijd aan werken.

Ad Mols, voorzitter

Ahmad Abdallah, penningmeester, vc. voorzitter